

Заю-Баю приказвалъ така сладко, че кучето не могло да му откаже. То приседнало на земи, събуло едната задна обувка и я подало на Заю. Той я обулъ, позатекълъ се съ нея до нѣкъдѣ, върналъ се пакъ и казалъ, че обувката му прилегнала чудесно, ами тъй, само съ единъ обутъ кракъ, не можелъ да тича. Тогава кучето събуло и другия заденъ чепикъ и му го подало. Заю-Баю обулъ и него, позатекълъ се до нѣкъдѣ, а послѣ се върналъ и рекълъ:

— Чудесни обуца, братко! Ала ей-тъй, не ми иде нѣкакъ, само съ два крака обути. Какво ли би било, ако бѣха и четиритѣ ми крака обути!

Тука кучето рекло да покаже всичката своя доброта; то събуло и прѣднитѣ обувки и ги подало на Заю-Баю. А той, хитрецътъ, ги обулъ и рекълъ:

— Вижъ, сега разбирамъ, че имамъ обувки! Рекълъ па отърчалъ по пжтя.

Отърчалъ Заю, ала тамъ, дѣто трѣбвало да се повърне, посвилъ уши и — да го нѣма. Закръщѣло му кучето да се върне, скочило подирѣ му, но дѣ Зая!

И до день-днешенъ дори кучето все гони заека.

Затуй и днесъ, навлѣзешъ ли съ куче въ гората и то надуши заешката диря, почва да лае: вика Зая да се върне.

И. К.

